

Ett Historiskt Finger

Natten smyger fram, tassar vidare och jag med den. Allt vältrar sig över mig, rinner in i mitt öra, fyller omedvetandet och färglägger mina vindlingar, klättrar vidare, hugger ljudlöst yxan långt i berget, fläker upp och ilar vidare, alltmedan jag sjunker, sjunker in i allt som viskar.

Jag kisar genom dimma, ser mitt pekfinger röra sig i sidled. Det lystrar, känner sig fram, söker orsaker, letar sammanhang, undsätter lidande och ändrar skeenden. Allt för den goda sakens skull och för att ändra tidens kretslopp. Om bara om vore, så skulle världar annorlunda vila, sorger bytas ut mot leenden och gränser falla.

*

Jag kryper över golvet. Breda, fårade tiljor av trä. Det doftar såpa och en aning mögel. Vrider huvudet och ser dem närma sig varandra. Blickar neråt, ser min mage, en hand och mina fingrar. Höjer pekfingret. Hör mannens grova stövelsteg mot golvet. Kvinnan andas fort, kvider illa och ytterst rädd.

Mannen drar av sig den stålgrå uniformsjackan och pekar mot sängen. Kvinnan ser orolig ut och skruvar med fingrarna i sitt mörklockiga hår. Ögonen är uppspärade och hon står alldeles blickstill.

- Kvinna, av med kläderna. Du ska göra som jag säger.

- Men jag ... vill inte.

Örfilen kommer från ingenstans. Den träffar hennes vänstra kind och ett rött märke slår upp. Ögonen tåras och hon börjar snyfta.

- Av med paltorna, nu! Din jävla slyna. Hur många gånger ska jag behöva säga till.

Han drar irriterat i den långa mustaschen och drar ut läderbältet ur byxorna. Kvinnan börjar tafatt att knäppa upp den kråsförsedda blusen, knäpper upp den vida kjolen och börjar leta efter livstygkets hyskor. När hon böjer sig ned landar livremmen med en smäll över hennes rygg. Hon tar emot ett slag, två slag utan att skrika, stönar endast svagt. Mannen tar tag i hennes hår och kastar ner henne på sängen. Han river itu underbyxorna med ett enda ryck och välter sig upp på henne. Efter några hårdhänta grepp är han inne i henne och börjar pumpa på. Han håller om hennes höfter och rycker henne mot sig. Kvinnan ligger på rygg med ansiktet vridet åt sidan. Stora tårar rullar på hennes kind och ansiktet är ihopknipet.

Jag kryper upp vid sidan. Skönjer vita skinkor som stöter och stöter. Möter hennes blick. Panik och undertryckt ilska. Jag ler genom diset, lyfter handen. Drar den yttersta konsekvensen, ingriper på det enda sätt jag kan.

*

Vilar i en stad. Svävar ovanför, ser det hända. Irrar blick, sveper ner. Andas lugnt, håller hand och smeker finger. Mitt finger, åter på sin jakt efter illasinnat möte. Blundar svagt, tankar kryper närmre och drar min blick mot sidan. Finner honom ensam. Jägaren med glansig uppsikt. Behöver inte tänka utåt, vet ändå att det är han.

Väntan är stor. Det är andra gången samma kväll han väntar nu. Utanför ingången, precis som han har gjort

den senaste veckan. De har redan träffats tidigare ikväll som hastigast, så att han fick tillfälle att ge honom sin uppskattning och för att få en signatur. Men nu är han tillbaka. För det han måste göra. Han har suttit på ett café mitt emot ingången och återigen läst Salingers >En räddare i nöden>, strukit under de passande avsnitten. Gjort som det är skrivet. Inget går att ändra på. Han sörjer redan hur allt kommer att bli. Men han kan inte göra på något annat sätt. Hans liv har fram till nu passerat i obemärkthet. Men nu står han inför sitt katharsis. Han har kontrollerat magasinet i sin revolver säkert hundra gånger. Hållit den i handen, känt tyngden, lossat spärren, vikt magasinet åt sidan, räknat patronerna, sex stycken, alltid sex stycken, precis som det ska vara. Kaffet är urdruckat och han spejar mot gatans motstående sida. De brukar inte komma senare än elva. Klockan är kvart i. Han lägger ner boken i jackans ytterficka och lämnar caféet. Åt höger skymtar han träden inne i Central Park. Han sneddar över gatan och ställer sig vid sidan om den stora byggnadens entré. Han funderar på att ta en cigarett, men avstår. Efter fem minuter kommer en stor svart bil, som bromsar in vid entrén. Han blundar, känner pulsen öka och hur det susar i öronen. Han greppar efter vapnet, känner den räfflade kolven mot sin högerhand. Tar steget ur skuggorna och fram mot paret.

*

Sanden ligger bländande vit och det grönblå vattnet slår lojt sina långsamma vågor in mot stranden. Ett antal familjer har redan tagit sig ut i förmiddagssolen. Några små barn leker i strandbrynet med hink och spade. De har alla små solhattar på sig och något vitaktigt solskydd på axlarna. Ett tiotal meter därifrån ligger föräldrarna utsträckta på låga solstolar av plast. Bakom dem ligger det strandbungalows insprängda bland palmerna. Vid hotellets pool går vitklädda servitörer runt och serverar färgglada drinkar till dem som föredragit poolside framför sandstranden. Det vilar ett lugn över området, en morgon som alla andra vid paradiset strand.

Två timmar tidigare ute till havs har sjöbotten brustit genom en gigantisk jordsbävning, exakt i skarven mellan två stora undervattensplattor som under lång tid trängts mot varandra och ökat spänningen i den jordskorpa som döljs av en kilometer vattenmassor. Trycket som byggts upp löses ut genom en kraftfull rörelse, där botten spricker upp och tränger undan vattenmassor ovanför. Energin i lyftet måste ta vägen någonstans, vilket medför att vatten i ringform börjar rusa åt alla håll från eruptionspunkten. Man kan likna det vid det ringmönster som uppstår när man kastar en sten rätt ned i vattnet, bara med den skillnaden att energin kommer nerifrån och riktas uppåt. Vatten rusar i alla riktningar med sanslöst hög rörelseenergi. Så länge vattendjupet är stort, är vågen utsträckt och lång men ju närmare den kommer grundare vatten kommer vågen att höjas, energin måste ta vägen någonstans och gör det genom att pressa vattenmängden uppåt, till ett berg av vatten. Ju närmare stranden den kommer, desto högre blir vågkammen. Det är vid det här laget få som ens har hört ordet tsunami.

Familjen Olsson kom till resorten sent under gårdagen. De har sovit ut och håller på som bäst att göra sig i ordning för frukost. Klockan är nio på morgonen. Den stora flickan, Pernilla, hon med det långa håret har redan packat sin strandväska. I väskan har hon solglasögon, en handduk och del tre av böckerna om Narnia. Hon ser otåligt mot föräldrarna.

- Men skynda på nu då. Jag vill till stranden.

Pappa Ulf gäspar, sträcker på sig i sängen.

- Vi kommer. Men först ska vi ha frukost.

Mamma Lina kommer ut från badrummet med minstingen Sara på armen. Blöjan är på och solhatten på plats. Mellanbarnet Hanna sitter på golvet och försöker där koncentrerat att på egen hand få på sig baddräkten. Tjugo minuter senare sitter de nere i matsalen på bottenvåningen. De tar för sig av den fräscha frukosten, med juicer, konstskurna frukter och färskt bröd. Sitter vid fönstret ut mot stranden. Plötsligt stannar Lina i en rörelse och kisar mot horisonten.

- Men titta, vad roligt det ser ut. Där längst ut. Det ser ut som en grå kant i skarven mellan vatten och himmel. Vad är det?

Ulf lyfter handen över pannan, kisar ut genom fönstret.

- Vet inte, kan det vara dimma?

- Men ... har du sett? Stranden ... det ser ju ut som om vattnet drar sig utåt. Visst gick vattenlinjen högre upp alldeles nyss?

- Ja, ja ...konstigt. Men nu äter vi färdigt. Jag vill ta ett dopp innan det blir för varmt. Sen längtar jag till lite thailändsk strandmassage i skuggan.

Jag vädrar i den svaga vinden. Vädrar fara och oro. Vaggar med överkroppen, försöker ta in de svaga signaler som jag kan hämta hem, förnimma och smaka av med min känsliga tunga. Det smakar metall, salt och rörelse, starka rörelser som kastar, trycker och drar, sliter och sågar sönder. Något är på väg att hända, långt borta från min kalla lägenhet, något som måste stoppas. Jag kopplar upp mig mot Google, söker febrilt kontakt, ser inför mitt inre öga människor som böljar, dras och sköljer fram, hör desperata skrik i dödsångest. Sjunker genom bredbandet, bläddrar mig fram mot adresser, skickar mig framåt, skingras och breder ut mig för att räcka till en varning.

*

Hör ljuden hamra. Det pyser, brummar och tavlan fylls av formler. Jag rinner upp för stolsbenet, andas över borden och vilar still intill de två. De är spända, känner deras ryggar darra och hur elektrisk anspänning färgar rummet.

Den ene av de vitklädda forskarna tar ut ett rostfritt fat med sterila instrument på ur autoklaven. Den andre ställer upp provrören i ställningen och droppar i en droppe av lösningen i varje provrör. Det brummar om blandaren som vibrerar provrören under någon minut. Ett instrument har delat upp ett fast ämne i mindre högar och en av männen fördelar ämnet i provrören. Sen väntar de under tystnad. Tills en av dem uppgivet skakar på huvudet. Han böjer sig över provrören, reser sig och sparkar på en stol så den åker i golvet. Den andre drämmer en rostfri bricka med agarplattor i väggen.

- Fan, jag blir tokig. Jag trodde verkligen att vi var det på spåren. Fem års forskning åt helvete.

- Jag dör. Så nära ... varför i helvete blev kolkedjan uppbruten? Enzymerna betedde sig ju för fan precis som vi hoppades.

- Ja, men inte stabilt. Ska det ta död på bakterierna måste det ju för i helvete vara stabilt.

- Jag vet.

- Vi kommer inte få några mer pengar heller. Det här var sista försöket. Det förblir olöst.

De ställer sig sida vid sida och skrubbar händer och underarmar rena. Ansiktena är sammanbitna. De klär om till civila kläder, tar sig genom säkerhetsslussen och går ut i natten, var och en till sitt.

Är kvar i ensamt rum, släckt för natten. Ålar mig över tavlan, känner formlers yta, ler mig genom bevisen, sväljer lösa antaganden och spridda dokument. Dricker provrörs syra, smakar kådan gnagd mot benet, pulver mot min tunga, smakar besvikelsens beska stund. Den känslan innan allt ska höjas, öppnas och bli känt.

*

Jag simmar fortare än någonsin, knuffar mig fram i trängseln. Blodrött, vågen klar, måste hinna. Sträcker ut min hand, ända längst där inne, famlar runt och stöter till. Känner att jag är nära, flåsar odjuret i nacken där inne inom slidans djup. Den stora stjärten slår och kroppen rister farligt. Får ett grepp om slemmig ände, kniper åt med finger om en led, drar den bakåt mot mitt bröst. Den slår och kvider, försöker komma loss. Jag vrider dess huvud mot mitt knä, tar spjärn och knäcker nacken, vrider loss den från sin kropp och mosar ögats DNA. Aldrig mer, din jävel ska du dö, inte komma fram och sprida pest. Gungar anemona fritt i rymden, nebulosa rasa djupt i fallet, finger vilar sött och rött, det blodets finger var värt allt krossat offer.

*

En dörr slår upp i natten. Blåsten forsar in, vågors skum, det droppar in och doftar tång. Den metalliska kroppens hjärta dunkar framåt, kränger sidor men alltid framåt. Hör de glada ljuden sorla fram, musiken hetsar samman det kollektivs dans. Smiter in vid livbåts räcke, inåt glädjens misstänkslösa stund.

Mannen med den vita scenkostymen försöker få upp kvinnan på den lilla scenen. Det är ett femtiotal karaokesugna passagerare som tävlar i att sjunga hellre än bra. När mannen drar av ett av sina paradnummer med sin basröst, >jag går ner i min källare> vet jublet inga gränser. Alla sjunger med och tömmer sina glas. De flesta dricker öl, men flickan i baren får även skaka igång några färgglada drinkar till de kvinnor som utgör personalavdelningen på en av ASTRA:s enheter. Det är svårt att hålla balansen på golvet, så man vinglar, slår ihop och skrävar upprymt åt det hela.

Plötsligt kommer en våg och vräker fartyget åt sidan, längre än normalt. Notstället framför artisten och en gitarr uppsatt på en ställning, far iväg över golvet. I baren ramlar några flaskor ut ur sina fack bakom disken. Allt blir plötsligt tyst i baren. Man söker ögonkontakt med varandra, undrar vad som pågår. Så rätar fartyget upp sig igen och allt övergår till ett lättat fniss. Artisten i den vita kostymen drar igång den avbrutna melodin igen.

Jag släpper taget, allt i expressfart, utför trappor, genom skotten, framåt, framåt, genom våning efter våning, ned mot kärnan, alltings inre, måste hitta fram, innan allt slås sönder. Dofta av diesel, gummi, plåt och krokar, vadar fram mot räddnings öar. Måste hinna ...

*

Svävar högt över betongen, allting snurrar mot sin plats, origo utgör händelsernas centrum och jag vet för den platsen känner alla. Plattan ligger ännu inte, inte heller rosen. Virvel ner och andfådd ton, ännu inte men kommer snart.

Det är bitande kallt. När man andas kommer rök ur munnen. I hörnan ligger inte vinden på så hårt. Det ligger ett pudertäcke av snö över gatorna. Det närmar sig snart midnatt. Skyltfönstrens nattljus kastar blekgrå skuggor över trottoarerna.

En man står tyst och trampar av och an med fötterna med ryggen mot ett av de upplysta skyltfönstren. Han är barhuvad trots kylan. Har endast en kort jacka och jeans på sig. Med jämna mellanrum tar han fram en liten plunta med vodka i och tar sig en hutt. Den grova revolvren har han i jackans vänstra djupa innerficka. Tvåhundra meter längre ned på gatan går ett ensamt par över gatan i höjd med ett gatukök. De går inte särskilt fort. De småpratar om ditt och datt. Mannen har en mörk överrock och en ryssmössa i bisonpäls på huvudet. Precis när de kommer till hörnet, där jeansmannen står och väntar, tar denne två snabba steg så att han kommer precis bakom paret.

Jag landar på huk, alldeles intill. Andas in, hör frostkristallerna skallra i luften när jag andas ut. Lyfter mig från marken, svävar naken, alldeles intill. Är två steg ifrån, känner brådskan, intensiteten och adrenalinnet. Det är bråttom nu.

*

Jag kan flyga ... jag flyger. Ovan molnen, kuddiga, mjuka, inbjudande. Bara ånga, inget man kan ta på, ändå så fasta. Sveper genom gränsen, nedåt, nedåt. Hör de upphetsade rösterna, språket annorlunda, vrider kroppen, ser ett fönster, långt där nere marken. Klättrar uppåt, stegen sviktat, pinnar rivs, jag klättrar, måste uppåt ... dörren öppnas inåt fören, sveper in ett scenarios töcken, vet med ens och allt sitt slut, måste, bara måste ...

De sitter i pilotstolarna utan att ha på sig säkerhetsbältena. De röker båda två. Autopiloten är sedan länge fränkopplad. De talar med varandra, hetsigt och på ett språk jag inte förstår. Jag kom ikapp dem på femtusen meters höjd. Trängde mig in i springan vid den högra bensintanken. Höll andan, föll in, simmade med långsamma metodiska tag. Munstycket, rören trängde, tanklock, pentryt och vidare genom ventilationsutrymmet, in mot cockpit.

Piloten för styrspaken framåt och planet sjunker nedåt. Den andre piloten ger order om fart och höjd, medan han konsulterar de flygkartor som leder dem mot målet. Den som navigerar stirrar ut genom vänster sidoruta och upptäcker land i samma ögonblick de kommer under molnkanten. Nedanför dem ligger floden, som ringlar upp mot staden och de lägger sig i linje med floden medan de sjunker allt längre ned mot marken. Förtvivlade flygledare försöker få dem att identifiera sig och svara på anrop, men de svarar inte. Istället pratar de upphetsat med varandra och ler. Båda tar på sig röda sidenscarfar i halsen, knyter dem löst och börjar sedan rabbla böner med hjälp av varsitt radband. Den ene av dem höjer händerna mot taket och mumlar något om Allahs hand. I sin högra håller han ett nött exemplar av Koranen.

Samlar ihop alla mina haltande sammanhang, virvlar runt och breder ut mig över allt. Försöker nå och hinna genom alla tider, sträcker ut mig ned mot Birkenau runt 1888, vrider mig över amerikanska och svenska 80-, 90- och när så 20-hundratals och allt bedarrar, sjunker in och samlas upp. Jag andas stötvis nu, allt som sker i samma stund, fyller bägaren till randen, håller vätskan över trådar röda, löper fritt mot inre kärna, det är tiden för att ställa allt tillrätta och att rädda världar.

Alois Hitler rister till och låter satsen gå i Klara Pölzl:s torra underliv. Men jag griper den svarta spermien, tar den lille Adolf vid nacken och sliter huvudet från kroppen, stoppar all hans galenskap och klämmer huvudet till mos. Torkar av det och håller datorn. Förgrenar mig, fingret skickar varning, trycker send till varenda jordbävningstationen i indiska oceanien, så att de hinna sända ut varningar till samtliga kuststationer i Thailand, Indonesien, Sri Lanka, Indien och afrikanska ostkusten, läser kvittensen och red alert, suckar och vänder mig sen mot västerlandets stjärnor. Där sätter jag fingret i den förvirrade Mark Chapmans breda rygg, säger >hands up> och han lyfter händer, ser paret John & Yoko Lennon småpratande och alldeles ovetande fortsätta in mot hissarna vid Dakota Building. Skyndar, skyndar, vadare vidare bland bilars skara, simmar vidare och sätter fingret på den blåslagna bogportens lås, trycker knappen i botten och ser den vita porten stängas, medan Estonias pumpar forslar bort allt vatten från bildäck. Ruskar av mig stressen, höjer mig sen mot forskningscentrum, virvlar in mot penicillinets barndom, skriver in den felande kovalenta bindningen på den vita tavlan, löser mysteriet för de hjältar som kommer åter nästa morgons timma. Läger mig raklång, sträcker ut och knuffar jeansmannen med mitt finger, stöter honom bortåt och han ramlar, allt medan Sverige sover sött och folkhemmets lugn kan fortsätta. Allt medan statsministerparet fortsätter sin bekymmerslösa promenad hem mot Gamla Stan. Hyperventilerar nästan allt i dimma, men tar till sist ett struhtag på en fanatisk Mohammed Atta, tvingar styrspak nedåt, lägger kroppen bakom medan Hudsonfloden flimrar förbi, nedåt, nedåt och sparkar gasreglaget bakåt, planet stallar och singlar ner i floden alldeles vid sidan om WTC. De två tvillingtornen betraktar tysta den metallfågeln:s sista färd mot alltings botten.

Känner vatten, kan inte andas. Men planet landar i floden, inte in i tornen. Jag ser bilvrak, fiskar, dygt vatten, sitter fast. Jag drar, drar benet långt. Vajrar hindrar, flimrar rött, orkar inte längre, vill ge upp, svävar vatten, sväljer tång. Dras mot ytan, vaknar upp. Svetts floder, bankar hjärta. Stirrar hand och sitter där. Alldeles nyvaken och med historiens mest räddande finger.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten